

Chuyện tuối già. Từ bình minh đến hoàng hôn.

Giao Cho San Jose viết cho hội Cao niên

Tết cò chò là bằng hữu

Đã từ lâu tôi không chịu mình già. Bây giờ còn một năm nữa là đến tuổi 90. Ai hỏi bác muốn gì. Mình chỉ muốn mãi mãi tuổi tám mươi. Như thời kỳ hoa niên, các em choai choai mong mãi mãi tuổi hai mươi. Cùng lắm là Twenty one. Bây giờ thực sự ta không còn trẻ nữa. Anh chị em thương yêu cũng bỏ đi gần hết. Thậm chí những tay chuyên chơi mông bác Lộc cũng bỏ cuộc chơi. Nhưng thưa quý vị riêng tôi hôm nay chúng tôi đón 2 người khách, bà Bích Ngọc đương kim chủ tịch hội người Việt cao niên miền bắc tiểu bang California. Cùng với bà phó là chị trung tá Lê Đình Vọng. Tôi còn nhớ tên nguyên văn Hội người Việt cao niên vùng Vịnh cựu Kim Sơn. Những người khách phụ nữ cao niên đưa tôi về thời quá khứ. Cuối thập niên 70 tôi phụ trách các chương trình cộng đồng cho tổ chức Social của County Santa Clara sau này đổi thành cơ quan IRCC. Nhờ trụ sở khang trang rộng rãi, có thêm nhiều thân hữu hợp tác. Xin nhắc lại tên anh em một lần để còn nhớ mãi về sau. Viên chức sắc tộc Yklong, kịch tác gia Phan Tùng Mai, các luật sư Phan Thị Ngọc, Đình Thành Châu.. Các bạn Vũ Khiêm, Lê Đình Lãm, Võ Thành Văn. Các anh Nguyễn Xuân Phác, Nguyễn Quang Vĩnh, Vũ Thượng Đôn, Trần Văn Tước lần lượt theo thời gian tham dự trong hội đồng quản trị và còn rất nhiều bằng hữu mà bất chợt tôi không nhớ hết..

Ca khúc hợp đàn

Chúng tôi đã ngồi bàn nhau nhu cầu đầu tiên là mời các bà con ngồi lại để tổ chức các hội ái hữu. Có ngay bạn Trần Trúc Việt tổ chức hội hỏi quân. Anh Nguyễn Quang Vĩnh thành lập hội Không Quân. Gia đình mãi mãi có anh Bùi Đức Lạc. Cũng không thể quên một hội hoạt động tích cực là phụ huynh và giáo

chức. ...

Tất cả các hội đều cùng sinh hoạt trong một ban liên lạc là Liên Hội đồng anh Lại đức Hùng làm tổng thư ký và các cụ Đào Đăng Vỹ, Trần Hữu Phúc trong vai trò cố vấn. Trong phạm vi văn nghệ và vận động quần chúng có đoàn Thanh niên quốc gia do anh Trần Mạnh Hòa thành lập. Trên đây là chủ nhắc đến thời kỳ xa xưa từ thập niên 70 và 80. Qua thập niên 90 thì chuyện đâu bở còn nhiều không thể ghi hết. Thời đó tất cả mọi phương tiện hội họp tổ chức đều do cơ quan IRCC tức Hội quán Việt Nam tích cực yểm trợ. Một trong các hội đoàn hội họp thường xuyên và đông đảo lại là hội Cao Niên. Nhân sự điểu hợp cần nhiều phương tiện nên cơ quan IRCC chúng tôi đã cử các cán sự xã hội Đò Xuân Hợp và Phạm tài Đôn trực tiếp điếm nhận. Xin nhắc lại thời gian cuối thập niên 70 chính San Jose là nơi tập trung nhiều đổng hương ty nạn. Vì vậy hội Cao niên Việt Nam là hội đoàn đầu tiên chính thức thành lập tại Hoa Kỳ.

Thành tích đầu tiên: Nghĩa Trang Việt Nam.

Thành tích đáng kể chính là việc hoàn tất chương trình Nghĩa trang Việt Nam tại Los Gatos. Công đầu là nhờ sự vận động tích cực của ông tổng thư ký Phạm Tài Đôn. Thay vì các cán sự khác thuộc chương trình CETA trong IRCC lo tìm việc cho đổng bào thì thầy Đôn chỉ lo chỉ chôn cất ty nạn. Ông vận động các cụ già đi gõ cửa mọi nhà đổng ý ký tên để 100 người sẽ mua đất tại nghĩa trang Việt Nam. Chúng tôi hằng hái ghi danh cam đoan sẽ yên nghỉ tại ngôi nhà một phòng ngủ duy nhất không có nhà vệ sinh và không có điện nước. Ngôi nhà nhỏ bé để yên giấc ngàn thu. Một hôm thầy Phạm công tác về đã thuyết trình lớn tiếng. Thôi thôi là các cụ yên tâm. Sẽ nằm nơi Gỏi sơn đạp thầy. Đầu quay về núi, chân đạp lên Thái Bình Dương. Nếu nằm trên gỏi cao sẽ nhìn thấy quê hương.

Thầy Phạm tài Đôn hằng hái nói tiếp, ông Lộc phải ghi nhận công đầu của tôi. Thực sự như vậy. Anh em cán sự tìm việc làm cho cả ngàn người suýt nữa thôi kể vừa qua. Ai còn nhớ đến ai. Bao nhiêu chương trình ESL ê a cả thập niên dài. Ai còn nhớ

đến ai. Nhưng cái nghĩa trang đầu tiên ngày nay bao nhiêu chôn tích và hội viên cao niên đã rời nhau về Los Gatos an nghỉ. Thị xã của hội đã viết ra đôi câu đối treo trên cổng vào. Xác tục ngàn năm lưu đày Mỹ. Hồn thiêng vạn dặm gửi quê hương. Tôi viết lại nhưng không biết còn trúng hay không? Nhưng có điểu chính xác là bác tổng thư ký Phạm Tài Đôn cũng đã nằm lại trên đất Mỹ. Ông chính thức gửi đầu vào núi non Mỹ quốc để chân đạp về hướng quê nhà bên kia Thái Bình Dương. Ngay đến như bác hội trưởng trẻ tuổi Nguyễn Đình Tuấn cũng ra đi. Mới năm trước đây khi đến hội viên thăm nghĩa trang bác Tuấn chỉ đến rằng ngôi mộ số 1 trên đường vào cổng ngã tư là chôn của bà mẹ ông Lộc. Chôn này địa điểm tốt nên ông hội trưởng IRCC dành cho bà cụ một căn hàng 7 & 11. Cũng vào năm xưa khi ông Đôn hoàn tất Nghĩa trang thì cụ Lại Đức Chu còn ở tù cộng sản trên Yên Bái. Tưởng rằng ông ra đi ở miền thượng du Bắc Việt. Nhưng 2 bác Chu đã vinh quang đến phi trường SF để ông con trưởng tiếp chức đón rước linh đình. Ngày nay 2 cụ nằm bên nhau cũng tại Nghĩa Trang Việt Nam với bia đá hình cờ vàng hết sức nghiêm chỉnh.

Rồi đây, mọi người ai cũng qua đi. Bao nhiêu là lớp hội, bao nhiêu lớp biếu tình và biết bao nhiêu văn nghệ đầu tranh. Hội đoàn cũng như các cửa hàng thương mại, từng bừng khai trương và âm thanh đóng cửa. Hội viên cao niên cũng không còn nữa nhưng Nghĩa trang đầu tiên của cộng đồng Việt tại San Jose vẫn còn mãi muôn đời.

Vinh danh những nhà lãnh đạo.

Sau trận dịch tàn nhơn làm điêu đứng toàn cầu ngày nay nhân loại đang tập sống với Covid, hội cao niên ngày chôn nhật sẽ họp mặt bà con tại San Jose. Có lẽ phải nhắc lại một lớp, thưa với quý vị. Từ cái thuở gần 50 về trước cho đến nay đã biết bao nhiêu vị chôn tịch luân phiên làm việc. Thời gian dài gần đây vị chôn tịch là cụ Trần Hữu Phúc. Quý vị thay phiên nhau làm chôn tịch hội cao niên. Không hề có bất cứ một chuyện phiền phức, rắc rối nào giữa nội bộ. Cũng không có khó khăn nào liên quan tới các hội đoàn và cộng đồng tại địa phương. Toàn là những kỷ niệm êm đẹp. Nhưng tốt cả các vị lãnh đạo đã từng làm

chị tịch hội người việt cao niên đó. Bây giờ ở đâu. Chúng tôi cũng theo dõi bước chân của tất cả các hội viên trải qua bao nhiêu năm. Một trong những người làm hội trưởng lâu nhất và chịu đựng nhiều khó khăn là người rất hiền lành nhưng không ai biết cụ vốn là sinh viên sĩ quan Thủ Đức ra trường từ thập niên 50 đưa vào các đơn vị miền Bắc Việt Nam. Thiếu úy Trương Đình Sửu được giao chỉ huy trung đội bộ binh của BVN rồi lên trung úy đại đội trưởng tham dự các mặt trận Vĩnh Phúc Yên ở miền Bắc. Ít người biết được chuyện như vậy. Gần như không ai biết ông hội trưởng cao niên hiền lành và lịch sự của San Jose đã từng là người tham dự các trận chiến sống chết ngoài Bắc. Sau cụ Sửu hội cao niên được giao lại cho các vị nữ lưu đảm trách. Chúng ta đang ở trong thời điểm của những người đàn ông phải ra đi và phụ nữ cùng đợt tuồng ở lại. Bài ca của Trịnh Công Sơn nếu đời sẽ thêm phần ai oán. Trong khi em nằm anh bỏ em đi. Trong khi tôi ngồi chàng bỏ tôi đi. Những ông hội trưởng bỏ nhau đi và đến phiên các bà lên cầm lái con thuyền cao niên của vùng Vịnh Cựu Kim Sơn. Trong gần 4 năm qua hội trưởng là bà Ngọc Bích quê Sơn Tây nhưng là gái Hà nội chính hiệu. Trong số nữ lưu quanh vùng không ai có nhiều khả năng và nỗ lực hơn con người đã một thời oanh liệt. Bà cũng là một nhà thơ nhà văn nhưng cũng là nhà ngoại giao xuất sắc.

Bà giữ cho hội cao niên đứng ngoài các đống tài tôn giáo và chính trị phức tạp. Bà cũng được người phụ tá đắc lực là chị trung tá Lê Đình Vọng xứ Huế. Trung tá Vọng thời sinh tiền khi chúng tôi thành lập cơ quan định cư cho chiến hữu HO thì mời bác Vũ Đức Nghiêm làm chủ sự và bác Lê Đình Vọng làm phụ tá. Hai ông bà Vọng ngoài giờ hành chánh đã tự đứng ra tổ chức gây quỹ cho thương binh và cựu phụ Việt Nam rất thành công. Về sau anh Lê đình Vọng ra đi vì bệnh tim thì chị Vọng sinh hoạt với hội cao niên. Hai chị em cô gái Hà Nội và cô gái Huế ngày xưa cùng trở thành phụ nữ Sài Gòn ra tay xây dựng lại hội Cao Niên từ khi bác Trương đình Sửu đau yếu cho đến khi bác ra đi. Trải qua hơn 40 năm hội cao niên Bắc CA được nam giới lãnh đạo thì ngày nay đến lượt phụ nữ thay thế.

Từ bình minh đến hoàng hôn:

Nhà thơ kể trước khi thành lập hội cao niên chúng ta có đông đảo bằng hữu và thực sự vào tuổi ngoài 50 đời còn dài. Ngồi lại với nhau là chuồn bị cho tương lai, cho tuổi già chưa đến. Ngày nay tình thế đã thay đổi. Các bạn ở tuổi 60 không quan tâm đến hội cao niên. Các vị hội trưởng nữ giới lão thành dù hết sức hết lòng nhưng vẫn chỉ có giới hạn. Trong nhiều năm qua chúng ta thấy hội cao niên thực sự đã tham dự trong các sinh hoạt cộng đồng. Dù bạn là Công giáo hay Phật giáo hô hào là hội chúng tôi có mặt. Về chính trị chúng tôi không lạm bàn. Chị em chúng tôi đi giữa quý ông Dân Chủ Và Cộng Hòa. Hội đoàn nào mời là phe nữ giới cao niên đều có mặt. Từ phe quân đội đến phe dân sự ái hữu đều có chúng tôi tham dự. Các hội đoàn xã hội hay văn nghệ tổ chức chị em cao niên cũng tham dự. Đồng phục cũng có thay đổi cho đẹp màu sắc với thiên hạ. Tuyệt đối không theo thời trang Trung Cộng và cũng không theo kiểu cách của cộng sản Việt Nam. Ai kêu gọi quyên góp hội ta cũng đóng góp nhẹ nhàng dù 5 chục hay 1 trăm.. Chúng tôi nhìn quanh thấy quý ông quý bà đều già lão cả nhưng mời vào hội cao niên thì ai cũng từ chối. Quý vị muốn trung trung cho đến bao giờ. Niên liếm một năm chỉ có 3 chục mà các thành viên cao niên không chịu đóng. Ai cũng nói rằng San Jose có trên 120 ngàn dân Việt mà trên 30% đã cao niên, tại sao hội viên ghi danh của hội chúng ta chỉ có vài chục người lại không đóng niên liếm. Thực sự tình nghĩa tràn đầy nhưng các bạn lười tham dự và đóng góp hay quý vị tuy tuổi cao nhưng từ chối sự thực. Trời đã về khuya mà tôi vẫn có những câu hỏi cho hai bà lãnh đạo hội cao niên. Hội ta có chỉ nào là trụ sở hội họp không. Tôi hỏi rằng dù đã có 40 năm sinh hoạt nhưng hội cao niên chúng tôi vẫn Homeless. Hiện nay việc sinh hoạt thu hẹp vì Covid và đồng thời cũng bị giới hạn vì không có ngân khoản. Năm 2018 bắt đầu sinh hoạt bà chỉ tịch phải đi từng nhà để quyên góp tiền ủng hộ hàng tháng. Hội không đủ sức tổ chức gây quỹ. Xem qua cuốn sổ ân nhân chỉ có vài trang đơn giản vì sau nhà thơ kể từ lúc luân chưa bao giờ có được các hội viên đóng góp đầy đủ niên liếm .. Biết bao nhiêu những nhà triệu phú Việt Nam tại San

Jose cao niên khi ra đi đã để lại bạc triệu mà sao lại không nhớ đến hội cao niên thì hội lấy tiền đâu mà sinh hoạt phúng điếu cho nghiệp vụ Quan Hôn Tang Tẩy. Xem ra buổi bình minh bao giờ cũng tươi sáng. Khi hoàng hôn buông xuống thì cũng rất buồn. Phương Tây nói rằng tuổi già như con tàu đắm. Dù rằng các bà chánh phó hội cao niên hết sức hoạt động những lực bất tòng tâm. Rất cần các hội viên tiếp tay và cộng tinh thần lớn vật chất. Chúng tôi viết bài này để ca ngợi nỗ lực của ban chấp hành phụ nữ cao niên. Hai cô gái Hà Nội và Huế đã sống mãi với Sài Gòn nhưng vẫn không xây dựng được một Sài Gòn Mới cho hội cao niên tại San Jose. Xin quý vị cao niên nam giới tiếp tay. Nhà kinh tế Nguyễn Đức Cường nói rằng khi thủy triều lên thì con tàu cũng nổi lên. Nhưng không phải là con tàu thủng đáy. Hãy sửa chữa con tàu để nó nổi lên theo thủy triều. Bà Ngọc Bích xứng đáng là thuyền trưởng nhưng vẫn cần các chuyên viên kỹ thuật giữ cho con tàu hoàn hảo. Tài chánh sẽ giải quyết được nhiều việc. Tiền chưa giải quyết được thì nhiều tiền việc gì cũng xong. Nhưng trước hết phải quan tâm và có tấm lòng hảo tâm. Chúc hội Cao Niên trẻ mãi không già-

Giao Chi San Jose. giaochi12@gmail.com (408) 316 8393